

Pregó de Festa Major 2013
Escola Rocaprevera
Celebració dels 125 anys d'Escola

“ENDEVINA, ENDEVINALLA (1888/2013)”

A l'escenari hi ha unes nenes petites avorrides al pati de l'escola, i la Pilar, la

seva professora:

NENA 2-Pilar a què juguem?

Pilar- Jueguem a fer sorra fina.

NENA 3- Nooo! Jo ja no vull fer més boletes!

Pilar- Doncs aneu a la caseta!

NENA 1- A la caseta no, que hi ha els petits!

NENA 4- I n'hi ha que fan pudor, perquè encara es fan caca!

Pilar- I tu no te n'havies fet mai, oi? Carme, els vigiles un moment?

Carme- I tant! Què us passa.? Heu tornat de colònies molt cansats oi.? Ja

m'ho semblava! Jueguem a endevinalles! Ai, que em deixava una cosa! Mig

minut i la Pilar ja és aquí! (Marxa)

NENA 2, NENA 3- A endevinalles? Sí, molt bé!

NENA 1, NENA 4- Uehhhh!!

NENA 1: Endevina, endevinalla.

NENA 2: És una persona.

NENA 3: Té les orelles com un conill i les dents com un conill.

NENA 4: És gorda com una foca i lletja com una foca i gorda com una vaca.

NENA 1: Té la veu com una gallina o com un gall o com una rata que crida

perquè li has tirat un balí amb la teva escopeta de balins.

NENA 2: No sap jugar a futbol.

NENA 3: No sap mirar els dibuixos animats de la tele.

NENA 4: No sap com funciona la Game Boy

NENA 1: No sap explicar acudits.

NENA 2: No sap cantar.

NENA 3: No sap jugar a res.

NENA 4: No sap fer dibuixos guais a la pisarra.

Pausa

NENA 1: És una dona.

NENA 2: És vella.

NENA 3: És molt lletja.

NENA 4: Porta mitges de dona i faldilla de dona i ulleres de dona.

NENA 1: Porta els ulls molt pintats i la boca molt pintada.

NENA 2: Porta collarets.

NENA 3: Té les tetes grosses i el cul gros.

Pausa

NENA 4: No és una mare.

NENA 1: No és una àvia.

NENA 2: No és una nena.

NENA 3: No és una veïna.

NENA 4: No té casa.

NENA 1: No té nens.

NENA 3: No menja.

NENA 2: No dorm.

Pausa

NENA 3: Sap cridar.

NENA 4: Sap escriure.

NENA 1: Sap llegir.

NENA 2: Sap mirar el rellotge.

NENA 3: Sap caminar per la classe.

NENA 4: Sap treure's les ulleres per a netejar-les.

TOTES: Sap dir: CALLEU D'UNA VEGADA, COI DE CRIATURES,
ESTIC

MÉS QUE FARTA DE VOSALTRES, ANEU-VOS-EN A CASA I
QUE US

AGUANTIN ELS VOSTRES PARES! És una mestra!

SENYORETA: Que us estic sentint! (apareix tot just per l'escenari
feinejant).

Jo sóc així? Déu n'hi do!

NENA 1: No tu no!

NENA 2: Tu ets molt maca Pilar i la Carme també!

NENA 3: El meu papa sempre ho diu!

NENA 4: Tu nooo!!!

SENYORETA: Què diu el teu papa?

NENA 1: La Pilar sí que és maca!

SENYORETA: I la teva mare què hi diu?

NENA 1: Que ets una iaia molt maca!

SENYORETA: Ahhhh! Prou bé!

*La senyoreta desapareix un moment d'escena. S'origina una baralla
per una*

*joguina. El nen 2 i el nen 3 volen la mateixa i l' estiren. La juguina
finalment*

es trenca.

NENA 1: Ets un burro! L'has trencada!

NENA 2: No, jo no...tu!

NENA 1: No és veritat ! Tu!

NENA 1: Tonto!

NENA 2 : Burro!

NENA 1: Pilar!

NENA 2: Senyo Pilar!

Pilar- No se us pot deixar sols ni un moment. Au, tot per terra!

NENA 1: No t'enfadis Pilar...

SENYORETA: No, si no m'enfado, però remeis pocs!...Què ha passat amb la

joguina? (ho demana mentre l'endrega i els dos nens estan cap cots). Per

dir-te Pau déu n'hi do...És igual, era una juguina molt vella...I tu Marcel què hi

dius? (El nen fa que no amb el cap, però no diu res)

La senyoreta torna a marxar un moment d'escena.

NENA 3: Com el cole!

NENA 1: El meu papa diu que aquest cole és molt vell!

NENA 4: Com el meu avi?

NENA 3: No, més vell

NENA 4: Més vell no pot ser, el meu avi és molt vell!

NENA 3: La meva iaia també és molt vella...Molt! Té moltes arrugues i cara

de pansa!

NENA 2: La meva iaia es va morir... però el meu avi no està mort del tot,

perquè riu i diu tonteries...i porta bolquers com jo abans!

SENYORETA: Voleu que us expliqui la història del cole? Aquest cole que el

teu papa diu que és tan vell?

NENES (Totes): Sí, sí, sí!!

SENYORETA: Doncs haurem d'aprendre una paraula nova. Més que vell,

l'Escola és antiga...

NENA 3: Com la meva iaia!

SENYORETA: No ben bé. La teva iaia és gran, no antiga. Una cosa antiga

pot tenir molts anys, però pot ser molt valuosa, molt maca, i encara li poden

quedar molts anys de vida...

NENA 3: Com la meva iaia!

NENA 1: Tu ets " tonta del bote " o què? La Pilar t'ha dit que no!

NENA 3: Burro!

NENA 1: Tonta!

SENYORETA: No discutiu!... Silenci! Voleu saber la història?

NENS (Totes): Sí, sí!!

SENYORETA: Doncs mireu tots allà dalt. Dalt de tot! Allà hi viu l'esperit del

cole. És ell qui us explicarà la història.

NENA 2: Què és un esperit?

SENYORETA: És com un... fantasma.

NENA 4: Un fantasma ! Quina por!

NENA 2: Els fantasmes són dolents Pilar!

SENYORETA: No, no...aquest és bo. És un esperit bo. Té bon cor i s'explica molt bé.

NENA 1: I què hi fa allà dalt?

SENYORETA: No res! Fa 125 anys que hi és!

NENA 3 : Com la meva iaia! (els altres li fan silenci amb els dits i no gaire bona cara)

SENYORETA: No fa res perquè no és la seva feina. Simplement hi és! En

aquests anys li ha passat de tot. Hi ha hagut anys i dies molt divertits, altres

no tant i també dies molt tristos

NENA 1: Ha plorat?

SENYORETYA: De tant en tant ha plorat sí, però normalment s'ho passa bé

NENA 4: És un espieta?

SENYORETA: Més o menys, però no ho fa amb mala intenció. A totes les

cases del món hi viu un esperit bo. És la seva feina.

NENES (Totes): Ah sí ???

SENYORETA: Sí! També a casa vostra. Escolteu bé petitons!...si tanqueu els

ulls molt fort, molt fort i pareu bé les orelles l' esperit actuarà. Us agrada el teatre?

NENES (Totes)- Sí!!!

NENA 1: Jo als Pastorets faig de "nimoni petit."

SENYORETA: Doncs farem com si fossim al teatre! Anirem a la caseta ,que

serà el nostre petit teatre i començarà l'espectacle!!!

NENES(Tots)- A la caseta? Beeeeeé!!

SENYORETA: No cal que correu! Poc a poc que encara us fareu mal!

Recolliu les joguines¹

Lectura del pregó:

El 1888 el rector Mossèn Joan Bou va impulsar la creació d'un nou col·legi

elemental a Torelló, amb una educació d'esperit cristià per els nens de la vila.

Amb el suport del bisbe de Vic i l'ajuda d'un grup de pares es va fundar el

col·legi de Nostra Senyora de Rocaprevera La direcció de la nova escola es

va encomanar a la congregació religiosa dels germans maristes , "Petits

Frères de Marie" d'origen francès. Per supervisar el funcionament econòmic

es va formar una Junta de pares i socis protectors, encapçalada pel rector de

la parròquia, l'alcalde i el jutge, que s'encarregava de les tasques administratives i vetllava pel bon funcionament de l'escola. El lloc escollit per

edificar el nou col·legi, va ser un solar propietat de la Rectoria, que no havia

estat desamortitzat, i que era conegut com "el camp de les hòsties".

Entren dos maristes per un lateral de l'escenari:

MARISTA 1: En vitesse germà Paul., ràpid. Vite germà . Afanyem-nos, vull

veure el lloc on bastirem la notre École, la nostra Escola El camp de les

Hòsties m'han dit que es diu, que és un nom religiós mais pas du tout eh !

Les hòsties aquí a la Catalogne volen dir també une autre chose ...un altra

cosa (fa el senyal de garrotada). No és gaire amusant això. No és divertit, no

gaire!

MARISTA 2: Això depend. Els nens es barallen de tant en tant mon ami... Llavors té la seva chance, la seva gràcia ...Attendez- moi

germà

Claude. Espereu-vos. Vos aneu més lleuger que no pas jo.

MARISTA 1: Voilà... déjà deux jours que som a Catalunya. Ja fa dos dies que

som en aquest pais, perquè no ens enganyem mon frère, això c'est un petit

pays. Aquí ni Deu parla castellà! (encomanant-se al cel, com disculpant-se per l'atreviment) Senyor... excusez mes paroles...excuseu les meves paraules, vos sou omnipresent i de ben segur que sabeu molts idiomes mais ici... c'est pas l'Espagne ça...Eh non! És la veritat pare meu (fa el senyal de la creu)

MARISTA 2: Je pense germà Claude que haurem de perfeccionar le langage catalan.El català. Aquí le français no el parla ningú, et pel que fa a l'espanyol vos ho heu dit mon frère.

MARISTA 1: Ensenyarem francès, aprendrem castellà i català i també els ensenyarem, deixant de banda l'arithmétique, la grammaire i les sagrades escriptures és clar...Ah i dibuix, també dibuix.

MARISTA2: Pel que fa al català això són només deux années mon ami. Un parell d'anys germà Paul, deux années et un catalan parfait.

MARISTA 1: Sembla un acudit dels que feia el nostre germà Pere Codonyà de Perpinyà, (ho repeteix) Pere Codonyà...Perpinyà

MARISTA 2: Talment un presentador el germà Codonyà

MARISTA 1: Hauria fet fortuna en el món du théâtre o du cirque

MARISTA 2: (mirant el cel) Respecte a la crida del senyor germà Claude

MARISTA 1: Notre Seigneur proveeix. És ben veritat. C'est vrai.

MARISTA 2: Qui heu dit que ens espera a Torelló?

MARISTA 1: No us ho he pas dit, mais je crois que el Bisbe de Vic, el rector de Torelló i la junta de pares de l'École.

MARISTA 2: I si no hi són germà Claude?

MARISTA 1: Això no té cap mena de importància. Pas important germà

Paul . Hi seran un autre jour, un autre dia !

MARISTA 2: M'agrada el vostre optimisme germà Claude. Aquesta escola

d'aquí ...125 anys encara hi serà!

MARISTA 1: Evidenment germà! Bien sur. Mais oui!

MARISTA 2: Som-hi doncs. Allons y !

MARISTA 1 i MARISTA 2 : A la bataille! (abans de marxar plegats aixequen la mirada al cel i fan el signe de la creu al mateix temps)

Lectura del pregó:

Durant els primers anys de vida l'edifici del col·legi va ser utilitzat per una altre entitat vinculada a l'església, concretament per l'Escola Dominical que

va construir un teatre a sobre de les aules existents.

El col·legi dels "hermanos", com es coneixia popularment, era una escola de

pagament on hi estudiaven els fills de les famílies amb més recursos. Sovint

va comptar amb donacions de particulars com la deixa testamental d'Antoni

Sauquer, que va permetre que una part del alumnes de l'escola fills de

famílies amb menys recursos, poguessin ser escolaritzats gratuïtament.

També el 1919 els hereus de l'Antoni Delgar, obsequiaren l'escola amb

aparells de física, geografia i geometria. Paral·lelament a l'ensenyament

infantil, els germans maristes conjuntament amb l'escola Dominical també es

dedicaren a fer classes nocturnes de comerç, tenedoria de llibres, francès i

dibuix tècnic per adults.

La congregació dels germans maristes s'havia fet càrrec de la docència de

l'escola des de la seva fundació. Al principi eren sis, els germans que

s'encarregaven de l'educació dels nens i mica en mica anaren augmentant.

Els germans maristes feien vida a l'interior de l'escola i la canalla no els veia

mai menjar, ni tenien accés a les seves dependències. Els germans disposaven de dos grans horts, situats a l'interior del recinte escolar, que

cultivaven durant tot l'any pel seu consum intern. Vestien amb un hàbit negre

i un pitet blanc sobre el pit.

Un dels "hermanos" que més empremta va deixar a la vila va ser el germà Adonin (Donat en català), de nom Albert Monteil i Charmasson, i conegut popularment com l'hermano Teia. Se'l va anomenar així perquè li costava ben poc d'enfadar-se i "s'encenia com una teia". Malgrat encendre's amb tanta facilitat, també s'apagava tan ràpidament com s'havia encès i després li sabia greu haver-se enfadat. El germà Donat va passar-se gairebé una trentena d'anys dedicant-se a l'educació dels nens de Torelló. Una de les grans aficions de "l'hermano Teia" era el futbol i sovint ...

Entren tres alumnes acompanyats per un germà marista. Tots cantant. En Marcel, un dels alumnes, desafina molt i el marista li retreu.

Germà marista- Marcel avui plourà i no ens cal. Portem molta pluja aquesta tardor. Sortiràn des grenouilles, granotes par tout, per tot arreu...(Els nens riuen.Un parell reprenen la cançó) Pareu de cantar, ça suffit, n'hi ha prou!

(Tothom calla)

Germà marista- Silenci Marcel!...Si et plau Marcel, calla! Prou! Ça suffit...

Silence Marcel... (mirant el cel) Oh le garçon, no calla mai! (enfadat) Prou

Marcel!... Prou!! Ça suffit!... Silence. Ara vindrà el germà Donat a fer-vos dibuix. Aneu treient le cahier, el quadern.

Un alumne- I després jugarem a futbol amb ell?

Germà marista- Primer le dessin, classe de dibuix. Després a l'esbarjo, le frère Donato, si vol evidenment eh, jugarà a futbol amb tots vosaltres. Ja sabeu que li agrada molt le balon, la pilota.

Un alumne (Marcel)- Visca el germà Teia!

Germà marista- No li dieu Teia que s'enfadarà. Ja sabeu que no li agrada gens ni mica!

Un alumne (Marcel)- Perdó hermano! Se m'ha escapat! No ho volia dir!

Germà marista- Se t'ha escapat?... Se t'ha escapat? Potser ho fas expressament... No?, no ho se pas. Silence Marcel, silence!...Que callis, oh

mon Dieu! Bé, ja se que no tots ho feu expressament, però...el (fa el gest de

cosir la boca). D'acord mes infants, feu bondat. Heus aquí , ja arriba (Tothom

s'aixeca)

Germà Teia- Bonjour! Bon dia a tothom!

Marcel- Bon dia germà Teia (Es tapa la boca davant la mirada acusadora

dels altres, que saben que es quedaran sense dibuix i sense futbol)

Germà Teia- Marcel què has dit?

Marcel- M'he equivocat hermano. No ho volia dir!

Germà Teia- No ho volies dir, no ho volies dir...Marcel, tu cantes bé? Cantes

bé, Marcel?

Marcel- No hermano, ja sap que desafino i molt!

Germà Teia- I doncs Marcel, i si en lloc de dir-te Marcel, et digués el petit

cantor de Viena, burlant-me de tu... t'agradaria?

Marcel- Gens ni mica hermano!

Germà Teia- Doncs a mi no m'agrada que els meus alumnes em diguin Teia

(molt enfadat). Gens ni mica Marcel, gens ni mica! Ho entens Marcel? Pas du

tout! Ho entens!

Marcel- Sí hermano! (Compungit)

Germà Teia- Doncs ara en lloc de dibuix, farem Història Sagrada i us parlarè

del paradís!

Alumne-I el futbol hermano!

Hermano Teia- Le futbol al pati! I ja en parlarem du futbol!

Els altres es miren malament a en Marcel, li fan llengotes quan el mossen es

gira. En Marcel s'encongeix d'espatlles

Alumne- Mossèn, què és el paradís?

Hermano Teia- Fill meu el paradís no és fàcil d'explicar a les criatures...El

paradís, fill meu, és quan s'arriba a vell i s'ha estat bon minyó, es puja al cel

amb àngels per tot arreu que canten i volen, i el Nostre Senyor a dalt de tot beneeix i resa.

Alumne - Mossèn, és que vola Déu també.

Hermano Teia- No fill meu... sacrilegi, s'aguanta sol.

Alumne- Mossèn, és que està arrapat al sostre?

Hermano Teia- No fill meu, sacrilegi! Al cel no n'hi ha de sostre, s'aguanta sol

fill meu per gràcia divina, amb el nen Jesús als braços i la seva dona que es diu Maria.

Alumne- Mossèn per què li diuen a la dona de Nostre Senyor Verge Maria, o

si li diuen Verge Maria, per què no li diuen també a la filla de l'alcalde, Verge

Maria, també es diu Maria.

Hermano Teia- Sacrilegi fill meu!, no té res a veure.

Alumne- Per què, mossèn, no té res a veure?

Hermano Teia- Perquè, fill meu, la dona de Nostre Senyor és al cel amb els

àngels i la Maria, filla der l'alcalde de Torelló en Santi Vivet, deu ser aquí al

pregó, si és que ha tornat de la porronada! No té res a veure!

Alumne- Mossèn, què és la creació?

Hermano Teia- La creació fill meu, és quan Déu ho va crear tot: el cel, les

coses, els animals i la gent. Ho va crear tot en set dies, no sis!

Treballava nit i

dia per acabar-ho tot en sis dies. El diumenge era per descansar, anar a

missa i resar.

Marcel- Mossèn i perquè nostre Senyor va voler descansar un diumenge i

no un dimarts o un dimecres...?

Hermano Teia- Prou!, Ja n'hi ha prou! Això sembla un interrogatori. No tinc

pas totes les respostes jo! (Enfadat) Endreçeu le cahier de dibuix ara mateix!

I avui no hi ha futbol! Coi de mainada! Tots al pati ara mateix sense dibuix i

sense futbol! Afanyeu-vos! Rapide!

Alumnes- (reprenen la cançó) Frère Jacques, frère Jacques...

Marcel- Frère Teia, Frère Teia, dormez-vous, dormez-vous...

Hermano Teia- (perseguint l'alumne, que marxa corrents) Marcel,
que t'he
sentit. T'he sentit Marcel!

Marcel- No ho volia dir hermano, no ho volia dir!

Lectura del pregó:

Durant l'estada dels germans maristes, l'educació dels nens consistia bàsicament en lliçons d'aritmètica, història d'Espanya, geografia, religió, física, àlgebra, dibuix artístic i lineal, llengua castellana, francesa i català.

Setmanalment es repassaven les lliçons. Per Nadal es feien uns exàmens

generals, que es repetien a final de curs, a finals de juliol. En finalitzar el curs

acadèmic era habitual celebrar una festa a l'escola, amb l'assistència dels

alumnes, els respectius pares i el rector.

Els dies lectius, a mig matí, els nens tenien una estona d'esbarjo, "el recreo",

en què campaven lliurement pel gran pati amb una font central que hi havia.

Quan sonava la campana que hi havia al costat de l'entrada de la classe de

tercer, s'acabava la festa i calia tornar a les aules. A mig dia els nens anaven

a dinar a casa, però no marxaven pel seu compte sinó que el germans feien

dos grups de nens que, en fila de dos, eren acompanyats fins a la Plaça de

l'Església uns, i fins a la Placeta d'en Pujol, els altres. Havent dinat la

mainada tornava a les aules i en acabar-se les classes es repetia la marxa.

Amb l'arribada de la República, el 1931, la legislació en matèria educativa es

va regular i sorgiren problemes amb les escoles religioses, doncs la majoria

de germans no disposaven de cap títol que els acredités com a ensenyants.

Malgrat aquestes dificultats l'escola va seguir endavant, sota la direcció del

germà Serra, però l'arribada de la guerra va fer que els germans haguessin de marxar. La vida a Torelló i al país sencer no era fàcil. Se'n va dir postguerra i per a molts va ser pitjor que la guerra. Per acabar-ho d'adobar a l'any quaranta el soroll atordidor de l'aigua, quan fa mal de debò, es va acarnissar amb la nostra vila, i la va ferir de mort. L'aiguat... La por, el silenci, l'angoixa, i el plor pels éssers estimats desapareguts d'abans i d'ara, es barrejaven amb la gana. La gana amb majúscules, quan feteja els budells, sense obtenir cap resposta.

L'Escola dels Hermanos es va convertir per força i a la força en aliada del nou règim. Alguns maristes, pocs, van tornar però per un temps efímer. I, a l'Escola, de grat o a desgrat, el nou professorat i alguns que ja hi eren en època de guerra, feien cantar el "Cara al sol" als alumnes.

Entren tres alumnes cantant el "Cara el sol" i el mestre darrera seu:

Maestro- Niños, poneros en fila de a dos, y no perdais la línea.
(Dos nens es posen en fila, però encara juguen)

Maestro- Niños, no estamos aquí para jugar. De ahora en adelante, no jugareis más en la fila, si quereis llegar a ser hombres y servir a la Santa Madre Patria. Porque ...vamos a ver, ¿Todo el mundo quiere llegar a ser un hombre?

Nens- ¡Sí, Sí! (Tots a l'hora)

Maestro- Porqué, vamos a ver, ¿Todo el mundo quiere servir a la Santa Madre Patria?

Nena- ¡Si, si! (Tots a l'hora menys dos que estan despistats)

Maestro- A ver, dadme la bolsa. ¿Qué hay en esta bolsa?
¡Piedrecitas! Niños,
¿No sabeis que está prohibido llenar vuestras bolsas con piedras de la Santa Madre Patria? ¿Por qué habeis casi llenado vuestras bolsas con piedrecitas de la Santa Madre Patria?

Nen- Señor maestro, crèiem que las piedras de la Patria eran de todo el mundo!

Nen- Por eso hem omplert la bossa con las piedras de la Santa Madre!

Maestro- 'Vamos a dejar el tema!, pero si vuelvo a veros hablando, me veré obligado a separaros.

Sentaros todos en los pupitres y de ahora en adelante, no hablareis en clase

si quereis llegar a ser hombres, y servir a la Santa Madre Patria.

..¡Niños un

poco de silencio! Y ahora la pregunta. Atención, contaremos hasta tres... una,

dos, tres... es muy fácil, niños, ¿Qué venís a hacer aquí? Venga, hijos míos

es muy fácil, os ayudaré: venimos a hacer tres cosas... La primera venimos

aquí a...Venga responded

Nen- ¡A dormir!

Maestro- ¡A dormir! ¡Cero! ¡Quedas apuntado! ¡No venís aquí a dormir! Venís

aquí a...Venga os escucho, por segunda vez...

Nen- A menjar!... ¡Eso!

Maestro- ¿Porque no a beber, ya que estamos? Cero, quedas apuntado,

¡cien líneas! No, no venimos aquí a comer, venimos...Venga, valor hijos míos,

por tercera vez...

Nen- A beure!

Maestro- ¡A beber! ¡Dios omnipresente, estaba seguro, a beber, que juventud! ¡Vais a ver hatajo de borrachos, cero, doscientas líneas de copia,

tres verbos conjugados y quedas apuntado! ¡No, no venís a beber hijos

míos...venís, venga responded! ¡Rápido a la una, rápido a las dos, a las tres,

venga responded que os doy! ¡Venga esas respuestas!

Nen-(el savi o el pilota) Aquí, aquí...venimos primero para aprender a leer..

Maestro- ¡Bien hijo mio un punto (reparteix una papereta amb un punt)

Alumne- Y a escribir.

Maestro- ¡Bien hijo bien, tu si que tienes futuro, dos puntos!

Alumne- Y a hacer cuentas.

Maestro- ¡Bien hijo, tres puntos y guarda las papeletas!

Alumne- (El mateix) Y a cantar.

Maestro- ¿A cantar?... ¡No, no venimos aquí para aprender a cantar! ¡Nulo,

archinulo, dos ceros, trescientas líneas, cuatro verbos y devuélveme las tres

papeletas!... Continuemos. Hijos míos me veo en la obligación de comunicaros una nueva, que no os va a hacer ninguna gracia y que puede

que os disguste, pero no tengo otro remedio... ¡Hijos míos no he visto nunca

en mi carrera al servicio de la Santa Madre Patria, unos niños tan ignorantes

como vosotros! Porque en fin hijos míos, seamos serios, o sabemos dónde

vamos, cuándo vamos y por qué vamos y en ese caso perfecto, o si no

sabemos nada, ¡mejor quedarnos en casa a hacer

pañetas!... ¡Quiero decir

a... peinar jirafas!

Alumne- A casa no n'hi ha de girafes

Alumne- A casa meva tampoc!

Alumne- N'hi ha al zoo!

Alumne- Però suposem que hi haguessin girafes a casa, tampoc les podria

pentinar!

Alumne- Per què?

Alumne- Es necessita una escala molt alta per pentinar una girafa!

Maestro- (Parla sol darrera la taula) ¡Realmente en toda mi carrera! (Es refà

condescendent) ¡ Hijos míos os pasais de la raya, cuando digo quedarse en

casa peinando jirafas, no quiere decir que se peinen de verdad las jirafas, es

únicamente una forma de hablar, ¡como cuando decimos pis!

(Rectifica

ràpidament) ¡Quiero decir hacer pipí en un violín!

Alumne- No es pot fer pipí en un violí!

Alumne- Sí que es pot fer, però està prohibit!

Alumne- Els violins són només per fer música, per fer pipí hi ha els lavabos!

Alumne- I caca també si es vol! S'hi pot fer caca, però el forat és massa petit,

a més hi ha les cordes i està prohibit per culpa de la música!

Maestro- (Enrabiad) ¡Vamos a dejar la música en paz! ¡No estamos aquí para hablar de música!

(Torna a parlar tot sol darrera la taula) ¡Decididamente...en toda mi carrera, vale más mearse en un violín!

Alumne- Señor maestro, ¿que quiere decir carrera?

Maestro- (Fora de lloc) Por el amor de Dios. ¡Que alguien diga a este ignorante que significa mi carrera!

Alumne- Una carrera és com alló del poca solta del nuvi de la meva germana, que quan ella arriba a casa la mare li diu: mira't les mitges, aquest

poca solta ja t'ha fet una carrera!

Alumne- Una carrera és com el Tour de França, que corren en bici. És una carrera de bicis!

Alumne- O de cavalls!

Alumne. O de grills!

Alumne- Que no es diu carrera, es diu cursa!

Alumne- Calla burro, tant li fa. A mésestic segur que la carrera del senyor mestre poc que és una carrera a les mitges!

Alumne- Les seves mitges poc que estàn al servei de la Santa Madre!

Alumne- Pàtria!

Alumne-Que tant li fa potul!

Maestro- (Desolat, desesperat, rebotat) En estas condiciones yo dimito

(Agafa un paper i escriu amb ràbia) Señor director: por la presente deseo que

tome nota de mi dimisión del sindicato vertical de los zurcidos de puntos de

media, vistas las costumbres de las hermanas que con sus bicicletas ganan

carreras absurdas a los novios que montan caballos y grillos, gracia que

espera obtener del recto proceder de Vuestra Ilustrísima, cuya vida guarde

Dios muchos años. (Es mira els alumnes desafiant, fora de sí, rebrega el paper, fa una bola i la llença contra els alumnes) ¡Mierda!

Lectura del pregó:

Massa anys després continuava el silenci, i aquell ofec quotidià, només

trenat per les passejades matinals del diumenge al Pelut i les tardes de cinema al Cirvianum o al Club Infantil.

A Torelló l'Escola creixia. A l' any 1964 es va construir un nou edifici, adossat

a les aules antigues, tocant al carrer dels Estudis, i cinc anys més tard, el

1969 es van adquirir en subhasta pública el terrenys i les naus de l'antiga

torneria de la Invisa, on hi anirien a parar els cursos d'Infantil i Primària. Una

oportunitat única per continuar creixent sense marxar del lloc de sempre.

El cinema continuava essent la teràpia col.lectiva d'un país segregat. "Ningú

és perfecte", era la darrera frase que li deien a un travestitzat i emprenyat

Jack Lemon una tarda de diumenge al Cirvianum, en aquella meravellosa

pel.lícula traduïda com: "Con faldas y a lo loco" No volíem ser perfectes,

només volíem ser escoltats, ser partíceps, ser representats, retrocedir trenta

anys i que aquell mal son del franquisme s'acabés per sempre.

Però, el

passat no torna mai, i quan torna acostuma a ser una mala còpia de l'original,

com les còpies de les pel.lícules d'aquells anys, ja de per sí censurades, que

a més fallaven tot sovint, davant la resignació obligada dels assistents.

L'Escola continuava el seu curs sota l'ombra allargada del franquisme. Una

petita escletxa d'esperança, però, s'anava obrint a tot el país. A les Universitats els estudiants es revoltaven contra la dictadura, els joves

portaven els cabells llargs i escoltaven noves músiques. I el català, encara que de forma clandestina, es tornava a estudiar. Això últim també va passar a l'Escola a partir de 1966 aprofitant les hores de "Formación del Espíritu Nacional" i de Religió. L'escletxa es feia cada cop més gran i s'anaven conquerint petites quotes de llibertat. En matèria educativa, al nostre Centre, a principis dels anys 70 es comencen a organitzar colònies i treballs de camp, sortint de l'aula tradicional, però la fita més important va ser l'arribada de la coeducació a les aules. Això va passar el 1975, en plena agonia del franquisme. I, mentre nens i nenes aprenien a conviure de manera natural, les nostres llars s'omplien d'aparells de TV encara en blanc i negre, que incitaven a la compra de milers de productes. La societat de consum s'apropiava del país, i, a les escoles els nens, i encara més les nenes, jugaven a fer anuncis. La guerra de sexes estava servida.

Entren unes nenes d'uns set o vuit any per un lateral de l'escenari

A què juguem?

-A pica pedret!

-Bé!!!! Sí!!!!

-Aquí no hi ha paret!

-És igual, te la imagines!

-Val!...Començo, eh?

-Un, dos, tres...

-T'has mogut. T'he vist, t'has mogut!

-Que no!

-Que sí!

-Que no!

-Que sí!

-Jo plego!

-Lletja!

-Tonta!

-I ara què fem?

-A què juguem?

-A fer sorra fina!

-Noooo!

-A infermeres!

-Nooooo!

-A fer anuncis!

Totes-Síííí

-Però quins...? (pausa)

-El Mari Claire

Totes-Síííí

-Sabeu què?. L'altre dia vaig veure la meva mare que li feia el Mari Claire al

meu pare, i al meu pare li agradava molt i reia!! Però no ho digueu a ningú!

És un secret eh! Jureu-m'ho! (totes ho juren, mentre el nens amagats les

espien. De cop surten del seu amagatall i se'n riuen molt. Elles s'enfaden i es

queixen. Un nen s'hi acostava ràpidament i agafa desprevinguda una nena i li

aixeca les faldilles. La nena ràpida li fum un clatellot)

-No hi ha dret, eh que no? Burro! Doncs ara ho farem... eh que sí?

Totes- Siiiiii! (fan l'anunci del Mari Claire. Quan acaben s'aixequen les

faldilles endavant, i es queden esperant la resposta dels nens, que enfadats

les persegueixen)

Lectura del pregó:

Semblava impossible, però va passar: el dictador es va morir de matinada,

mentre molts somiàvem en les comes d'un anunci de Mari Claire. El règim va

trontollar i finalment va capitular. La llibertat, si més no la sensació de tenir a

l'horitzó, però a l'abast, tot un món ple de canvis i esperances es va escampar arreu del país, i també a les nostres aules. L'Escola es va

adaptar

molt ràpidament als nous temps, perquè de fet ja feia força anys que vivia

instal·lada en els nous temps, com bona part del país. Els treballs de camp

de tot tipus: humanístics, científics, artístics, colònies, teatre, viatges de fi

d'escolaritat, treballs cooperatius, aprenentatge d'idiomes, el valor de l'esport i la seva pràctica a la nostra Escola (estimats Emili Viñas i Marcel Canals, mai ningú us agrairà prou la vostra tasca en aquest sentit), darrerament la incorporació de les noves tecnologies i una nova forma de relació, més tolerant, més oberta i de respecte recíproc entre alumnes, pares i professors (el respecte es guanya, no s'imposa), han format o hem intentat que formessin part dels trets identitaris del nostre Centre. Com a ensenyants i com a pares hem tingut el plaer de conèixer molts alumnes, professors i altres pares. A moltes d'aquestes persones, ja sigui com a alumnes, com a pares o com a professors les continuem gaudint. Altres ja no són en aquest món, i d'altres fan el seu camí lluny de nosaltres . Algunes d'elles han participat en la gestió activa del Centre, a través de la seva participació en les diferents AMPAS que s'han anat succeint al llarg del temps. Cal recordar que ja des del seu inici el paper de les juntes de pares ha estat clau en l'evolució i el manteniment de l'Escola. A tots ells , pares, alumnes i professors els hem d'agrair la seva dedicació i ajuda. I, arribats a l'any 2013 i en plena celebració dels 125 anys d'Escola, ens queda un petit regust agredolç. Petit, perquè malgrat el seu intent barroer i políticament regressiu de retornar-nos al temps d'una Escola en blanc i negre, no ho aconseguirà senyor Wert (i col.laboradors). Petit, perquè la seva mentalitat és petita, en contrapartida a les mentalitats obertes de milers de ciutadans, que s'oposen als seus projectes de cartró pedra, tan lluny de la realitat de les aules, especialment en aquest nostre país. Petit senyor Wert,

perquè avui és Festa Major, ni vostè ni cap caricatura postfranquista
ens

arruinarà ni la Festa Major, ni la celebració dels 125 anys de la
nostra Escola.

Això sí... estarem atents! Des del nostre respecte immens per totes
les

llengües d'aquest món li dediquem aquesta carta.

Bienquerido Ministro:

Le vamos a leer una carta escrita a tres manos: las nuestras.

Llevamos dos días en el intento de españolizarnos todo lo que no
está

consiguiendo nuestra escuela, y estamos hasta los pimientos. No se
crea

que es soplar y hacer botellas esto, aunque siempre tenemos
alguien por

aquí que nos da un golpe de mano. Porque vamos a palmos,
referente a su

comentario en el congreso, le hemos de decir que hay para alquilar
sillas, Sr

Ministro. Españolizarnos a nosotros es decirla de la altura de un
campanario,

aunque de momento vamos a hacer los ojos grandes, porque sino
nos hará

usted salir de pollegue... ¡Bueno, de un corral de pollos!

Usted pensará que somos unos sueña-tortillas por querer escampar
la

niebla; y reconozco que las piernas nos hacen higos solo de
pensarlo, pero

no estamos tocados del hongo, Sr Ministro. Hace años que
queremos fumar

el campo, vamos, tocar el dos para entendernos. Ustedes son tanto
de la

cebolla como nosotros y piensan con prepotencia que ya hemos
bebido

aceite, pero les aseguro que no vamos a irles detrás con un flautín
sonando,

o eso es lo que dicen nuestros padres. Hasta ahora nos lo hemos
pasado

bien pero, a decir verdad todo son ochos y nueves y cartas que no
ligan. Por

lo tanto no vamos a perder más el tiempo Sr Ministro. Bueno,
tenemos que

dejarle que pronto seran un cuarto de diez, es tarde y quiere llover...o no!

Atentamente,

Unos niños catalanes en proceso de españolización.

Poc abans d'acabar la carta el grup de música "Té Delegat's"

comença a

cantar la cançó "Som", que és recitada de forma pararel.la per un dels lectors

del pregó.

Som la cançó que mai s'acaba,

som el combat contra l'oblit,

som la paraula silenciada,

som la revolta en un sol crit.

Som l'espurna que encén la flama,

som la lluita que hem compartit,

som la pedra en la barricada,

som el poble per construir.

I quan la nit ens ve a buscar,

som tot un món per estimar,

som una història per guanyar,

tot un futur per començar,

Som llàgrimes en la mirada,

som el coratge de seguir,

som la ferida mai tancada,

som la història que no han escrit.

Som l'arbre enmig de la tempesta,

som els estels que vam teixir,

som l'esperança i la tristesa,

som el poble per construir.

I quan la nit ens ve a buscar,

som tot un món per estimar,

som una història per guanyar,

tot un futur per començar.

Quan acaba la cançó entren tres dones grans a l'escenari:

Dona Gran 3- És aquí el pregó?

Lector del pregó- Aquí? Jo no sé res de cap pica-pica senyora!

Dona Gran 4- Us ha agradat?

Dona Gran 3- Gens ni mica!

Dona Gran 3- Ves, ara arriben les de Manlleu! (entren dues dones més)

Dona Gran 2- Gràcies a Déu, que m'heu fet patir molt, eh!

Dona Gran 1-Aneu tard, que el pregó ja s'ha acabat!

Dona Gran 5-Tant se me'n fot el pregó. Nosaltres venim a fer el pica-pica!

Dona Gran 3- Parlavem de quan traspassarem totes nosaltres!

Dona Gran 4- Perdona nena, parlavem dels traspassats i les traspassades, que no és el mateix!

Dona Gran 6- Ah, doncs jo sempre vaig ben maca preparada pel moment, com si el meu vestit fos una mortalla.

Dona Gran 5- Apa ja hi tornem a ser. Maca ets l'alegria de la huerta!

Dona Gran 6- Què vols dir? Estic segura que a ell li agradarà!

Dona Gran 5- A qui?

Dona Gran 6- A Jesús, a qui vols que sigui? A vegades hi somio. Ve cap a mi, em fa un gest i em diu cap amunt!

Dona Gran 1- I com te l'imagines?

Dona Gran 6- Guapo, molt guapo, amb un bon... català i independentista!

Dona Gran 5- (A cau d'orella a la Dona Gran 1) Aquests pensaments a la Francina li vénen del seu avi, que era un bragueta fluixa. Quan una cosa és de família, és de família.

Dona Gran 1- Nena, resignació i molta missa.

Dona Gran 6- Pepeta que et sento i no m'estàs agradant!

Dona Gran 5- Dons ho sento Francina, però el teu avi era com era. Dona que coneixia, dona que patapam! Ves!

Dona Gran 6-Aquest era el seu germà, l'oncle Cinto. Diuen que fins i tot va deixar prenyada una monja!

Dona Gran 3- Apa aquí, embolica que fa fort!

Dona Gran 2- En aquella època no hi havien preversatius ni pastilles antibambi!

Dona Gran 1- Antibaby maca, antibaby, no antibambi, i pel que fa a els ...no sé com ho has dit, se'n diuen condons!

Dona Gran 2- O preversatius. I de la monja què se'n va fer?

Dona Gran 5- Diuen que es va tirar a la vida fàcil, fins que un milicià del comité revolucionari se'n va enamorar i es van casar.

Dona Gran 4- El que és la vida! Una monja amb un roig!

Dona Gran 6- L'amor no té colors!
Dona Gran 4- Nenes, voleu dir que no ens hem extraviat?
Dona Gran 2- Em sembla que això és el "cenari"
Dona Gran 3- L'Escenari Vicenta, l'escenari!
Dona Gran 5- Sempre has estat curta de paraules Vicenta!
Dona Gran 6- Que voleu que us digui, millor curta i bona, que llarga i dolenta!
Dona Gran 1- Nena, tu tens una obsessió!
Dona Gran 2- On és el pica-pica?
Dona Gran 6- He trobat "una salida"
Dona Gran 5- Tu sí que vas "salida"!
Dona Gran 6- Pepeta, ja t'ho he dit abans, no em busquis que em trobaràs!
Dona Gran 5- Ui quina por! Homes del pregó vigileu!
Dona Gran 3- Això sembla la consulta del doctor Aranda.
Dona Gran 1- Què dieu de quien anda?
Dona Gran 5- Jo avui no "ando" gaire bé. Tinc l'altílllo desllorigat i em fa mal la cadera.
Dona Gran 3- Au ! Aquí tampoc hi ha el pica-pica !
Dona Gran 5- Me'n vaig a veure l'alcalde ves! Què s'ha cregut aquest en
Vivet, un pregó sense pica-pica!
Totes: T'acompanyem. On s'és vist! Vivet!!!!
Lector del pregó: Moltes gràcies i molt bona Festa Major!!!